

**Ένα προσφυγόπουλο κλαίει....
της Ιωάννας Σαγρή, Γ΄ τάξη**

Κάνει κρύο. Η ομίχλη σκεπάζει τα πάντα. Μέσα στην καταχνιά ένα προσφυγόπουλο κλαίει.

Η Ρίμα είναι ένα δεκάχρονο κορίτσι από το Χαλέπι της Συρίας. Πάνε τρία χρόνια από τότε που άρχισε ο πόλεμος στην πατρίδα της. Οι βόμβες έπεφταν ασταμάτητα. Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει. Μαζί και η ψυχή της. Φόβος και τρόμος παντού. Μπήκαν στη πόλη οι αντάρτες. Η ζωή σταμάτησε. Τα σχολεία έκλεισαν, κάθε σπίτι θρηνούσε και από ένα νεκρό. Τρία χρόνια πέρασαν έτσι, μέσα στη μαυρίλα. Δεν άντεξαν άλλο. Αποφάσισαν να φύγουν όπως-όπως. Οι γονείς της πούλησαν κι αυτοί γρήγορα-γρήγορα το ωραίο τους σπίτι για ένα κομμάτι ψωμί. Κι έβγαλαν ίσα-ίσα τα ναύλα τους...

Ο δουλέμπορος από την Τουρκία, για να τους περάσει στην απέναντι ακτή, ζητούσε 2.000 δολάρια για τον καθένα. Το ήξεραν. Κι αυτοί ήταν τρεις στην οικογένεια. Κι ακόμη θα έπαιρναν μαζί τους και δύο μικρά, τη Σίμα και το Ζάκ, δύο ορφανά γειτονόπουλα που οι γονείς τους σκοτώθηκαν απ' τις βόμβες. Σύνολο πέντε ψυχές – 10.000 δολάρια. Φρίκη. Όμως, τι να έκαναν;

Εδώ και τρεις μήνες άφησαν την ταλαιπωρη πατρίδα τους και πήραν το δρόμο της προσφυγιάς. Πήραν μαζί τους τα λιγοστά τους πράγματα, τον πόνο τους και την ορφάνια τους και ξεκίνησαν για το άγνωστο.

Ήρθαν στην Ελλάδα. Ανάσαναν. Βρήκαν ασφάλεια εδώ και μια πηγαία καλοσύνη. Η ζωή τους χαμογέλασε ξανά. Ζούνε πολύ φτωχικά βέβαια στη μικρή σκηνή τους. Η μικρή Ρίμα κρυώνει, δεν τη φτάνει η μια κουβέρτα. Κι ο Ζακ έχει βγάλει εξανθήματα στο σώμα του από την απλυσιά. Δεν έχουν όμως παράπονο. Αρκεί που είναι ασφαλείς. Εδώ δεν πέφτουν βόμβες. Υπάρχει ζωή!

Όμως η Ρίμα δεν μπορεί να ξεχάσει. Ώρες- ώρες κρύβεται στο βάθος της σκηνής, σφίγγει το μαξιλάρι της στα χέρια και κλαίει, κλαίει με λυγμούς ... Θυμάται τη γειτονιά της, όπου έπαιζε όταν ήταν μικρή. Εκεί έμεναν ο Ράμυ, ο Ζώρζ και η Νούρ .. Θυμάται το σχολείο της που έκλεισε .. Και νιώθει προδομένη, αδικημένη από τους ισχυρούς της γης. Σφίγγει τις γροθιές της κι ένα «γιατί» ξεφεύγει από τα χείλη της. Γιατί να υπάρχει πόλεμος; Γιατί να είμαστε παιχνίδι στα χέρια των ισχυρών; Καημένη Ρίμα ...!!!

Δεκέμβριος 2015

Στη Συριακή γη ένα μουντό σύννεφο απλώνεται. Τα βλήματα συνεχίζουν να σχίζουν τον αέρα και οι βόμβες να πέφτουν με πάταγο. Η Ρίμα κλαίει για την προσφυγιά της. Έρχονται Χριστούγεννα. Η γη περιμένει τη Γέννηση του Θεανθρώπου. Σε λίγο οι

Άγγελοι θα ψάλουν το «επί γης ειρήνη» και ο μικρός Χριστός θα ξαναγεννηθεί μέσα στο κρύο βρώμικο στάβλο κι έπειτα θα πάρει κι Αυτός το δρόμο της προσφυγιάς. Κουράγιο Ρίμα, Σίμα, Ζάκ. Δεν είστε μόνοι. Μαζί σας πονάει, υποφέρει, στερείται και ο Χριστός. Το Θείο Βρέφος. Διωγμένο, κυνηγημένο, προσφυγόπουλο κι Εκείνο, λίγο μετά τη Γέννηση του.

Χριστούγεννα 2015

Ένα φως λάμπει στον ουρανό. Μια ακτίνα ελπίδας ανατέλλει. Η Ρίμα χαμογελάει. Κοντά στο Θείο Βρέφος βρήκε την Αγάπη. Βρήκε την ελπίδα.....